

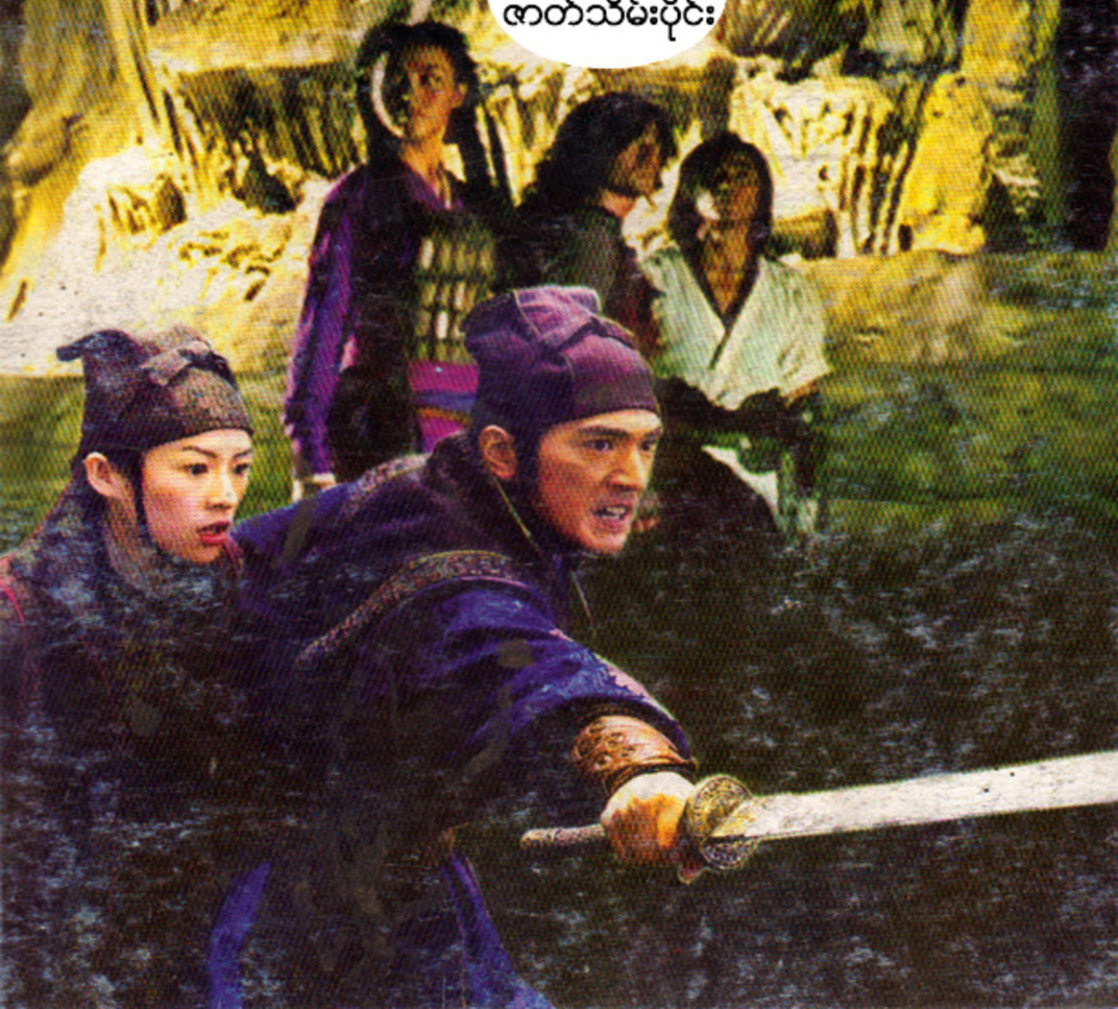
တက္ကသိုလ်

သီဟဒဏ်

ထိ ဝှိ ခ် ဖျိ န် ဝှိ ခ်

အဆိပ်ကျေးကျွန်

ဒုတိယပိုင်း
ဇာတ်သိမ်းပိုင်း

အကြံဆိုးနှင့်လူ

လရောင်သည် မှေးမှိန်နေ၏။

လူနှစ်ယောက်သည် အရှေ့ဘက်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်သွားသည်။

သူတို့သည် မြို့ပြင်ရောက်လာသောအခါ ရေကန်ပေါင်အတိုင်း လျှောက်သွားပြန်လေသည်။

သူတို့သည် ခဏတာမျှ ဆက်၍လျှောက်ပြီး ခြေလှမ်းရပ်တန့်သွားသည်။

ကန်ပေါင်တစ်ဖက်၌ အပင်များ အစီအရီ စိုက်ထားလေသည်။

ရှေ့သို့ မျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် ကန်ပေါင်ဘက်မှ ဖြောင့်တန်းပြီး အဆုံးအစ မရှိဟု ထင်ရလေသည်။

လရောင်ပက်ဖျန်းထားသောကြောင့် ကဗျာဆန်သော ပန်းချီကား တစ်ချပ်သဖွယ် တူလှပေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကား ရှောင်စုရီနှင့် သူခြေရာခံ ရှာဖွေနေသော ကြာဖြူကန်ဂေဟာပိုင်ရှင် ဂူးပေကျားတို့ပင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

★

ရှောင်စုရီ...

ရှောင်စုရီသည် သင်္ကာမကင်းဖြစ်မိသော ကျန်းဂေဟာပိုင်ရှင် ကျန်းစုထင်းထံ၌ မုစင်းအား စုံစမ်းရန် ထားရှိခဲ့၏။

သူကမူ ကျန်းစုထင်းအား ပြဿနာရှာ ရင်ဆိုင်ခဲ့သော ဂူးပေကျားအား လိုက်လံရှာဖွေခဲ့သည်။

ထွက်ပြေးမလွတ်တော့ဟု သဘောထားကာ ဂူးပေကျားသည် ရှောင်စုရီနှင့် ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်...

ယနေ့ည၌ သူသည် ရှောင်စုရီအား ဆက်သွယ်ကာ မြို့ပြင်ကန်ပေါင်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

သူတို့နှစ်ဦးတွေ့ဆုံမှု အဖြေရလဒ်ကား မည်သို့ဖြစ်လာပေမည်နည်း။ မည်သူမျှ မခန့်မှန်းတတ်ကြပါတော့ချေ။

*

ဂူးပေကျားသည် ဖြည်းညင်းစွာ လျှောက်သွားရင်းမှ ရပ်တန့်လိုက်သည်။

သူသည် ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် သက်ပြင်းတစ်ချက် အသာချကာ...

“ဒီနေရာက တော်တော်ကိုကောင်းတဲ့ နေရာပါပဲ”

ရှောင်စုရီ ခြေလှမ်းရပ်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။

ဂူးပေကျားက ဆက်ပြောလာသည်။

“အရင်တုန်းကဆိုရင် ကျုပ် ဒီနေရာကို သဘောကျလို့ ခဏခဏ လာတတ်ပါတယ်”

ရှောင်စုရီက...

“ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ”

ဝူးပေကျားက...

“နှစ်သုံးဆယ်လောက် ရှိပြီ ထင်တယ်”

သူသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ စကားဆက်လိုက်၏။

“နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာပေမယ့် ပြောင်းလဲမှုတော့ လုံးဝမရှိပါဘူး”

ရှောင်စုရီ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

“အရင်တုန်းက ဒီလို အချိန်မျိုးပဲလား”

ဝူးပေကျား ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ မနက် ဝေလီဝေလင်း အချိန်က ကဗျာအဆန်ဆုံးပဲ”

သူက ရှောင်စုရီအား တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ကာ ဆက်ပြော လိုက်၏။

“ကျုပ်က ဘာကြောင့် ဒီလို အချိန်မျိုး ရွေးချယ်လိုက်တယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား”

ရှောင်စုရီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မသိဘူး”

ဝူးပေကျားက...

“ကျုပ်က ကျန်းစုထင်းကို အခဲမကျေသလို မင်းက ကျုပ်နောက်တ

ကောက်ကောက် ခြေရာခံလိုက်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် အခုလိုအချိန် ဒီ နေရာမှာ တွေ့ဖို့ချိန်းဆိုလိုက်တာပါ”

ရှောင်စုရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အခုလို တွေ့ဆုံလိုက်တော့ စောစောကိစ္စပြတ်သွားတာပေါ့”

ဝူးပေကျားက...

“ဒါပဲလေ၊ ကျုပ်က ရှောင်ပုန်းနေလို့မှမရတာ၊ အခုလိုတွေ့ဆုံတော့ အဖြေတစ်ခု ထွက်လာမှာပေါ့”

ရှောင်စုရီက...

“ဒါထက် ကျန်းစုထင်းက ဘယ်လိုလူစားမျိုးလဲဗျ”

ဝူးပေကျားက အဖြေမပေးဘဲ ပြန်မေးလိုက်၏။

“ကျုပ်က သူ့ကို ရန်ရှာတာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

ရှောင်စုရီက...

“သူ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ လိုချင်တဲ့အတွက် မဟုတ်လား”

ဝူးပေကျားက...

“ဒီနယ်မြေတစ်ဝိုက်မှာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း ငါးပုံတစ်ပုံဟာ သူ ပိုင်ဆိုင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိမှာပါ”

ရှောင်စုရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျုပ် သတင်းကြားမိပါတယ်”

ဝူးပေကျားက...

“ကောင်းပြီ၊ ဒီလို လုပ်ငန်းချဲ့တွင်နိုင်အောင် သူငွေတွေဘယ်ကရ

သလဲဆိုတာရော သိသလား”

ရှောင်စုရီက...

“ဒါကို ကျုပ်လည်း မသင်္ကာ ဖြစ်မိတယ်၊ ဒါကြောင့် အဖြစ်မှန်သိရအောင် ခင်ဗျားနောက်လိုက်နေရတာပေါ့၊ ခင်ဗျားသာ သူ့အကြောင်း အသိဆုံးမို့ ရန်စခဲ့တာလို့ ကျုပ်ယူဆတယ်လေဗျာ”

ဝူးပေကျား ပြုံးလိုက်၏။

“မင်းညဏ်ကောင်းသားပဲ၊ ကျုပ်နောက်ကို သဲကြီးမဲကြီးခြေရာခံ လိုက်နေကတည်းက ကျန်းစုထင်းကြောင့်ဆိုတာ ရိပ်မိပါတယ်၊ ကျုပ်ကလည်း သူ့အကြောင်း ပြောပြချင်စိတ်ပေါ်လာတာမို့ မင်းကို ချိန်းလိုက်ရတာပေါ့”

ရှောင်စုရီက...

“ကျန်းစုထင်းအကြောင်း ပြောပြစမ်းပါဦး”

ဝူးပေကျားက...

“ခင်ဗျားဟာ “နန်းတွင်း”မှာ တော်တော်ကြာကြာ နေဖူးတယ် မဟုတ်လား”

ရှောင်စုရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“မကြာမကြာတော့ ရောက်ဖူးပါတယ်”

ဝူးပေကျားက...

“နန်းတွင်းက မင်းစိုးရာဇာတွေနဲ့ သိကျွမ်းခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ရှောင်စုရီက...

“သိသင့်သလောက် သိပါတယ်”

ဝူးပေကျားက...

“ဒါဖြင့် အခု ခေတ်စားနေတဲ့ အသက်ရှည်ဆေးဆိုတာရော ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား”

ရှောင်စုရီ၏မျက်နှာတွင် ရွံ့မုန်းသည့် အရိပ်အယောင်များ ပေါ်လွင်လာလေသည်။

“သိပါတယ်”

ဝူးပေကျားက...

“အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီဆေးဟာ စပြီးသောက်ခါစတော့ စားသုံးတဲ့လူဟာ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွပြီး အလွန်လန်းဆန်းသန်မာပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြာကြာစွဲလာတဲ့အခါမှာ တဖြည်းဖြည်းအသားအရေခြောက်ပြီး အရိုးပေါ်အရေတင်ဖြစ်သွားတတ်ပါတယ်”

ရှောင်စုရီ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ဝူးပေကျားက စကားဆက်လိုက်သည်။

“အဲဒီဆေးဟာ ဘိန်းပင်ဆိုတဲ့ အပင်တစ်မျိုးက အဆီထုတ်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းပါ”

ရှောင်စုရီက...

“ခင်ဗျားဆိုလိုတာက...”

ဝူးပေကျားက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ကျန်းစုထင်းဟာ အဲဒီ ဘိန်းပင်များစိုက်ပြီး ဘိန်းချက်တဲ့နေရာမှာ တော်တော်ကို ကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကောင်းကောင်းသိတယ်”

ရှောင်စုရီက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားရော ဘိန်းချက်တတ်လို့လား”

ဝူးပေကျား ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“မချက်တတ်ပါဘူး”

သူသည် သက်ပြင်းချ၍ စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျန်းစုထင်းဟာ ဘိန်းကိုချက်ပြီး နန်းတွင်းအခြေစိုက် ခိုင်ဖုံးမြို့
တင်မက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ကျန်းနန်ဘက်ကိုတောင် နယ်ချဲ့နေတယ်
လေ”

“ဟာ”

ရှောင်စုရီ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွား၏။

သူသည် အလွယ်တကူ ထိတ်လန့်တတ်သူ မဟုတ်ပါ။

ယခုမှာမူ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ကြားသိရသောအခါ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
သွားသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

ဝူးပေကျားက စကားဆက်လိုက်သည်။

“ကျန်းစုထင်းက လယ်မြေများကို ဈေးကြီးပေးဝယ်နေတာ ဘိန်းပင်
စိုက်ဖို့ပါပဲ၊ နောက်ပြီး နယ်မြေတစ်ခုလုံးကို သူကပိုင်ထားမှ ဘိန်းချက်
လုပ်ငန်းကို ဘယ်သူကမှ သိကြမှာမဟုတ်ဘူးလေ”

ရှောင်စုရီ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက ဒီလျှို့ဝှက်ချက်သိရအောင် အတော့်ကို အချိန်ကုန်ခံပြီး
ကြိုးစားထားတာ ဖြစ်ရမယ်”

ဝူးပေကျား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ကျုပ်က မျှိုသိပ်ထားတယ်၊ သူ့ကို ယှဉ်နိုင်တဲ့ အင်အားရှိပြီလို့ ယုံကြည်ပြီးမှ သူ့ကို စိန်ခေါ်တဲ့အနေနဲ့ ရန်စ ခဲ့တာပဲ”

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒါပေမဲ့ အဖြေကတော့ ကျုပ်မရှုမလှ ရှုံးနိမ့်သွားတယ်ဆိုတာ မင်း တွေ့တဲ့အတိုင်းပါပဲ”

ရှောင်စုရီက...

“ခင်ဗျား အစကတည်းက နည်းပရိယာယ်နဲ့ ဗျူဟာအတွက်မှားလို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဝူးပေကျားက...

“အမှန်ပြောရမယ်ဆိုရင် သူ့လက်ရှိ အင်အားကို ကျုပ်ကလျှော့တွက် မိလို့ပါ”

ရှောင်စုရီ သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“သူ့ဘက်မှာ လျှို့ဝှက်သိုင်းသမားတွေ ရှိနေတာကို ဆိုလိုတာလား”

ဝူးပေကျား ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အမှန်ပဲ သူ့မှာ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတွေရှိနေ တယ်၊ ဘိန်းအရောင်း အဝယ်လုပ်ငန်း ဦးဆောင်နေတဲ့ ပထမကြေးစား စုန့်ချန်းတောင် သူနဲ့ ပတ်သက်ဆက်နွှယ်နေတယ်”

ရှောင်စုရီ၏မျက်လုံးအစုံ ဝင်းလက်သွား၏။

“လက်စသတ်တော့ ပထမကြေးစား စုန့်ချန်းဟာ ကျန်းစုထင်းနဲ့

ပတ်သက်နေတာကိုး”

ဝူးပေကျားက... .

“ခင်ဗျားက ဘိန်းအရောင်းအဝယ်နောက် ခြေရာခံလိုက်နေတယ်လို့ ကျုပ်ယူဆတယ်၊ ဒီတော့ ကျုပ်က တစ်ခုပြောချင်ပါတယ်”

ရှောင်စုရီက သူ့အားစိုက်ကြည့်ရင်း...

“ပြောပါ”

ဝူးပေကျားက... .

“မင်းလုပ်ရမယ့်အလုပ် မလုပ်ခင် ကျုပ်ကို အလဲထိုးဖို့ ကြိုးစားရပါဦးမယ်”

ရှောင်စုရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ရုံးတဲ့လူက ကျုပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ဘာမှဆက်လုပ်လို့ မရတော့ဘူးလေ”

ဝူးပေကျား ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါပေါ့ ကျုပ်လို လူမျိုးဟာ တိုက်ခိုက်တဲ့အခါမှာ ညာမှာမဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး မင်းကြောင့် ကျုပ်ရဲ့လုပ်ငန်းတွေလည်း ပျက်စီးခဲ့ရသေးတယ်လေ”

ရှောင်စုရီက...

“ကျန်းစုထင်းက မကောင်းမှုပြုလုပ်နေတယ်ဆိုတာ သိထားတာတောင် သူ့ရဲ့သမီးကို ကယ်ဖြစ်အောင် ကယ်မှာပဲဗျ၊ အဖေမကောင်းတာ သမီးနဲ့မှမဆိုင်ဘဲ”

ဝူးပေကျား သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အခုလို မင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာကို စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဒီနည်းကလွဲလို့ အခြားနည်းလမ်း ကျုပ်မစဉ်းစားတတ်ဘူးဗျ”

သူက စကားဆုံးသည်နှင့် ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ချင်”

ရှောင်စုရီ မျက်မှောင်ကုတ်သွားသည်။

ဝူးပေကျား ဖြစ်သလို ရပ်နေသော်လည်း သူ့အနေအထားမှာ ခံစစ်၊ တိုက်စစ်၊ ဟာကွက်၊ ပျော့ကွက် မရှိအောင် အဆင်သင့်ပြင်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ခင်ဗျားက ဝူတန်ဂိုဏ်းကလား”

ဝူးပေကျားက...

“ကျုပ်ရဲ့သိုင်းကွက်က ဝူတန်ဂိုဏ်းရဲ့ ဓားကွက်ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ဟာ ဝူတန်ဂိုဏ်းသား မဟုတ်ပါဘူး”

ရှောင်စုရီက...

“ခင်ဗျား အခုရပ်နေတဲ့ပုံက ဝူတန်ဂိုဏ်းသား မဟုတ်ရင် ဒီလောက် ဝီပြင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဝူးပေကျား ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါကတော့ ကျုပ်က ကောင်းတဲ့သိုင်းကွက် မှန်သမျှ စုဆောင်းလေ့ ကျင့်တတ်လို့ပါ”

“ချင်”

ရှောင်စုရီ ဓားဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားဟာ လက်ဝါးသိုင်း အတော်အစွမ်းထက်တယ်လို့ကြားဖူးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လောက်ထိ အစွမ်းထက်တယ်ဆိုတာ မသိပါဘူး”

“မှန်ပါတယ်”

သူက ပြုံး၍...

“ကျုပ်ဟာ ဓားသမားတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိသူအလွန်နည်းပါတယ်”

ရှောင်စုရီက...

“ကျုပ်လဲ အခုမှ သိရတော့တယ်”

ဝူးပေကျားက...

“မင်းက သိုင်းလောကမှာ အတော်ဆုံး ဓားသမားလို့ကျော်ကြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ပါ၊ အခုလို ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ရတာ ဂုဏ်ယူပါတယ်”

သူက စကားဆုံးသွားသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်သည် နောက်သို့ တစ်လံခန့် ဆုတ်သွားသည်။

သူ၏လက်ထဲမှ ဓားသည် ရုတ်တရက် လှုပ်ရှားလာ၏။

ပထမ စတင်တိုက်ခိုက်သောအခါ သုံးဆယ့်ခြောက်ကွက်ဖြစ်သည်။

ယင်းဓားချက်များသည် လေမုန်တိုင်းပမာ အင်အားပြင်းထန်လှ၏။

ရှောင်စုရီသည် တည်ငြိမ်စွာပင် ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။

ဝူးပေကျား၏ သုံးဆယ့်ခုနစ်ကွက်မြောက် သိုင်းကွက် ထုတ်ဖော်အသုံးပြုမှ သူက စတင်တုံ့ပြန်လိုက်လေသည်။

သူတို့ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်ရာ လူရိပ်များ ရောထွေးသွားသည်။

သိုင်းကွက်တစ်ရာကျော် ယှဉ်ပြိုင်ပြီးသောအခါ သူတို့သည် မူလ နေရာနှင့် အတော်ဝေးဝေးသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဝူးပေကျားက ရုတ်တရက် တိုက်ခိုက်ရာမှ ရပ်တန့်သွားသည်။

ရှောင်စုရီက ရှေ့သို့ ဖိ၍ တိုက်ခိုက်ခြင်း မရှိဘဲနောက်သို့နှစ်လံခန့် ဆုတ်သွား၏။

ဝူးပေကျားသည် နောက်တစ်လံခန့် ဆုတ်သွားပြန်သည်။

သူသည် ခြေထောက်ဖြင့် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ပင်စည်ကို နင်း၍ အားယူပြီး သူ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြားတစ်စင်းပမာ ရှောင်စုရီထံခုန်အုပ် လိုက်လေသည်။

သူ၏ဓားသည် လေထဲ၌ ဂွေ့ယမ်းလိုက်သောကြောင့် သစ်ရွက်နှင့် သစ်ကိုင်းများသည် တဖွဲဖွဲ ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

သူ၏ပြင်းထန်သော ဓားချက်များကြောင့် ရှောင်စုရီ စိုးထိတ်သွား မိသည်။

“ယား”

ဝူးပေကျား ညာသံပေးကာ ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ဤတစ်ကြိမ် သူသည် ဓားရိုးမှ ချည်နှောင်ထားသော ကြိုးဖြင့် ရှောင် စုရီထံ ပစ်လွှင့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ရှောင်စုရီ၏ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲသို့ ကျွမ်းတစ်ပတ်ပစ်ကာ လက် ထဲမှ ဓားသည် ဝူးပေကျား၏ရင်ဝသို့ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လိုက်လေ သည်။

ဝူးပေကျားက နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

သူသည် လေးကြိမ်တိတိ ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော်...

ငါးကြိမ်မြောက် ဓားချက်ကမူ ရင်ဝသို့ ထိုးသွင်းမိသွားလေသည်။

“အား”

ဝူးပေကျား စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်၏။

လက်တစ်ဖက်က ဓားပိုက်ထားကာ ရေထဲသို့ ပက်လက်လန် လဲကျသွားလေသည်။

“ပလုံ”

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်လည်း ကန်ရေထဲသို့ မြုပ်ဆင်းသွားလေသည်။

ရေများသည် နီရဲသွား၏။

ဝူးပေကျား၏ခန္ဓာကိုယ်သည် ရေထဲ မြုပ်ဝင်သွားပြီးနောက် ထပ်မံမပေါ်လာတော့ချေ။

ရှောင်စုရီသည် ရေကန်အနီးသို့ ပြေးကာ ကြည့်လိုက်၏။

ရေပြင်သည် လှိုင်းတံပိုးထပြီးနောက် ပြန်လည်ငြိမ်သက်သွားတော့မှ ဓားကိုဓားအိမ်ထဲသို့ ပြန်လည်ထည့်သွင်းလိုက်လေသည်။

ရှောင်စုရီသည် ဝူးပေကျားအား လွယ်လွယ်ကူကူဖြင့် အနိုင်ရလိုက်သည်ဟု ခံစားနေရသည်။

ဝူးပေကျား၏သိုင်းပညာမှာ ကျော်ကြားလှပေသည်။

ယခုမှာမူ ထိုက်သင့်သလောက် အစွမ်းမထက်ဟု ထင်မြင်မိလေသည်။

ရှောင်စုရီ အကြံအစိုက်နေ၏။

ယခု သူသည် မည်ကဲ့သို့ ဆက်ကာ လုပ်ဆောင်ရမည်ကို အခက်ကြုံနေသည်။

သူ၏မိတ်ဆွေ နယ်စားကြီးယှိုသည် သတင်းအနှံ့ခံကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူသည် ဘိန်းကူးသန်းရောင်းဝယ်ရာတွင် ပထမကြေးစားစုန့်ချန်းကိုသာ သိထားပေသည်။

အဓိကခေါင်းဆောင်မှာ ကျန်းစုထင်း ဖြစ်သည်ကို မသိသေးပါ။

အကယ်၍...

ဝူးပေကျား၏စကား အမှန်ဖြစ်နေလျှင် ကျန်းစုထင်းသည် အလွန်လျှို့ဝှက်ပြီး ပီရိသည်မှာ သေချာသည်။

သူ့အနေဖြင့် ယင်းအမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းရာ၌ မိမိနှင့်မူစင်း နှစ်ယောက်နှင့် လုံလောက်မည် မဟုတ်ချေ။

ကျန်းစုထင်းကဲ့သို့ လျှို့ဝှက်ပြီး နောက်ကွယ်အင်အားတောင့်တင်းသော အဖွဲ့တစ်ခုအား ရင်ဆိုင်ရာ၌ တစ်ကိုယ်တော်စွမ်းအားနှင့် မဖြစ်နိုင်မှန်း သူကနားလည်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့်...

သူသည် ခေါင်းအေးအေးထားကာ စဉ်းစားပြီးမှ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။